



Poc s'imaginava el secretari de l'AJuntament de l'Arboç la transcendència que tindria en posar *profesión, pintor*, a l'imprès de la mili de Joan Tuset. Els militars, sorpresos per la presència d'un artista d'ofici, no ho van deixar caure a terra i li encomanaren la confecció de cinc murals gegantins, de temàtica castrense, dins el quarter d'Irun. Aquelles mesades de disciplina només dedicades a complir el compromís pictòric-militar, van suposar també la naixença d'un definitiu compromís personal.

«fins aleshores només havia entès la pintura com una manera complicada de guanyar-me la vida, però, en acabar el servei, m'ho vaig plantejar seriosament. Els murals em permetien donar una visió crítica del tema que se m'imposava, perquè una obra plàstica admet moltes lectures i només dóna unes pistes per conduir a la conclusió desitjada de qui el contempla. Així, doncs, els murals agradaren força...»

Després de fer algunes exposicions a casa nostra, el destí li oferí l'oportunitat de saltar el toll i emprendre l'aventura americana. «El primer viatge el feia amb les mans buides i com un turiste més que respon a l'invitació d'uns amics. Abans d'obrir-me camí amb la pintura, vaig treballar en un taller de joieria i després com a model fotogràfic per una agència de publicitat; en poques hores, guanyaves molt».

Aquesta vessant més frívola i mundana de Joan Tuset xoca prou amb la preocupació mística que presidí els anys de la seva primera joventut. La vinculació directa amb els monestris de Poblet i Montserrat li aportaren un bagatge de lectures i converses que en cap moment ha menystingut.

«Ben al contrari, penso que han estat el centre de la temàtica de les meves primeres obres. El tenebrisme de Caravaggio i Tintoretto sempre m'ha encisat».

si més no, la ciutat de Montreal on ell viu habitualment no sembla un lloc massa procliu a l'espiritualitat. «aquell país és molt pobre en qüestió d'art. Allí, com a tot arreu, triomfen els artistes estrangers sempre i quan esmercin bona part del seu temps a fer vida social i cuidar la parròquia de clients. Has de demostrar com sigui que pertanyes a uns status social elevat, si vols fer-te sentir. Allí els hiverns són molt llargs i el potenciar la part lúdica de la vida anant a gimnàs o bé organitzant reunions per qualsevol excusa. Cal tenir present que l'art europeu és molt diferent del nord-americà i és això el que m'ha salvat: la novetat, el pintar ben diferent del seu estil habitual».

—Aquesta manera seva de deformar la figura humana tot presentant uns cossos desproporcionats, és neorealisme?

—No. Joestic ben al marge dels corrents pictòrics, en tot cas estaria dins una línia transfigurativa o bé transvanguardista. De Dalí m'ha interessat, en un temps passat, el seu muntatge extrapictòric. Però la meua dèria de fer uns caps molt petits només responia a una rebeldia inicial, a la recerca d'un estil que ja he trobat. Ara ja no els redueixo tant.

—Per què la presència obstinada de la figura humana amb el cap pelat?

—La persona és el centre, l'únic ésser capaç de sentir per dins i per fora. I el cabell, bé, sempre és un accessori, mai és imprescindible.

—Què et preocupa més, el tema o la tècnica?

—Abans el tema, era molt més la llum, el color, la matèria... Sense adonar-me'n, he derivat cap a colors més primaris, sobretot grocs i blaus.

—Quin és el seu ideal de vida?

—Sóc amant de la bona vida i el confort. L'ideal és poder combinar la bona vida i el treball. Els pintors som uns personatges ociosos que només pintem quan no tenim diners per pagar-nos el nostre lleure.

—Vostè ha aconseguit viure bé de la pintura?

—aquest és un terme molt relatiu. Per a mi sol, és obvi que sí. Ara be, tampoc podria plantejar-me el formar una família estable. Vaig i vinc i, com a bon sagitari, sóc massa gelós per deixar la dona sola en un lloc. Quan aquestes ratlles vegin la llum, el nostre pintor ja haurà tornat a Montreal. «Ara ja sóc resident i això m'ha tret l'angoixa d'haver de venir a renovar els visats. Fins i tot vaig estar a punt de casar-me amb la mare d'un amic meu d'allí per evitar aquest tràmit, però, per sort, no va ésser necessari».

L'any vinent tornarà per obrir, per fi, una exposició a Barcelona, la qual cosa el té força il·lusionat. «Jo voldria quedar-me aquí, però de moment no em coneix ningú i hauria de partir de zero. Allí sóc reconegut i, després de l'esforç inicial, haig de mantenir la parròquia...»

Rosa M. Montaña